

Het gecrashte vliegtuig van Jimmy Angel.

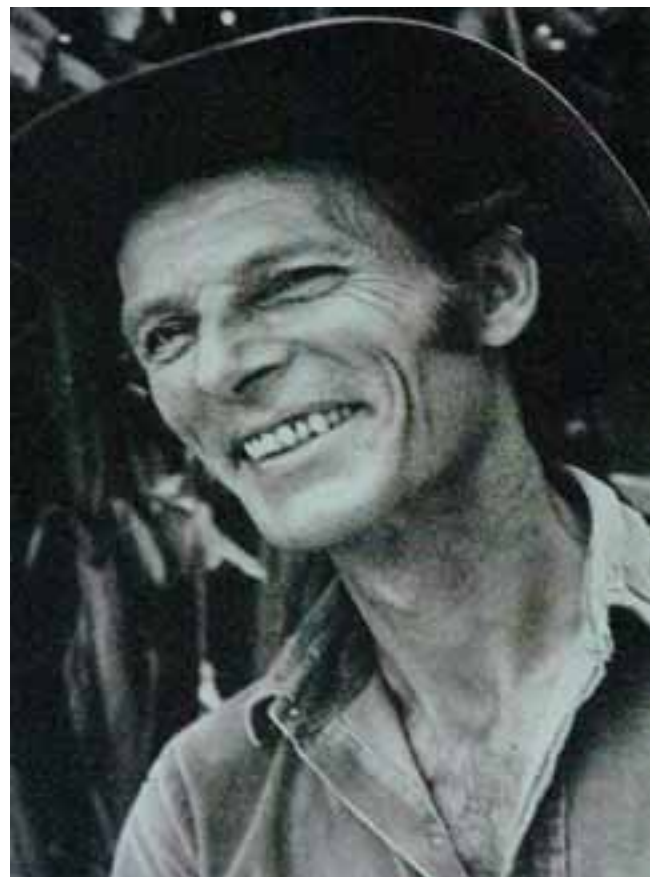
Prins Bernhard kwam graag op bezoek.

Rudy Truffino met zijn vrouw Gerti en hun drie dochters.

GEGRE

Het avontuurlijke leven van de Nederlander Ruud Truffino die ineens moederziel alleen in het regenwoud achterbleef

'Jungle Rudy', Rudolf Truffino van der Lugt.

In de schemering van het oerwoud, iets buiten het kamp Ucaima waar hij woonde, verrijst een eenzaam simpel kruis. Daarop staat: Rudolf J. M. Truffino Van der Lugt (Jungle Rudy) * 07-12-1928 +11-01-1994. De bewoonde wereld, de hectiek, stress zijn ver weg. De groene hel of het paradijs op aarde, het is maar hoe je het bekijkt. Het enige dat hier beweegt, zijn een paar verdroogde bladeren rondom het graf. Op de achtergrond het geluid van de eeuwigdurende waterval Hacha. Symbolischer kan bijna niet. Olaf Hendriksz (die met *Jungle Rudy* heeft samengewerkt en nu mijn gids is) en ik staren en dalen af in de tijd, naar het moment direct na de Tweede Wereldoorlog dat Rudy Truffino besloot vooral Nederland te verlaten. Te klein, te bekrompen voor een vrijdenker als hij.

Tekst en fotografie: ROB HAMMINK

REPEN DOOR DE JUNGLE

Op de Vakantiebeurs, nog tot en met dit weekeinde in Utrecht, tref je steeds meer avontuurlijke reizen. Zo avontuurlijk als het leven van de Nederlander Ruud Truffino zijn ze waarschijnlijk niet. Hij moest zich in de jaren vijftig ineens moederziel alleen in het regenwoud van Venezuela zien te redden. Rob Hammink trok ook de jungle in, op zoek naar sporen van de legendarische Nederlander, bekend geworden als *Jungle Rudy*.

Bovendien wilde hij weg uit de verstikkende greep van zijn vader, de bankier met Italiaanse wortels, en zijn koele moeder, met wie hij een slechte relatie had. Het werd een lange tocht, die begon in Afrika, waar de buiktyfus en malaria hem dwongen terug te keren naar zijn vaderland. Daarna werd het de Dominicaanse Republiek, waar hij het schopte tot opperstalmeester van generaal Trujillo. Maar hij ontvluchtte het eiland een dag na de coup tegen de dictator, dankzij de bevriende ambassadeur van Venezuela. Reisgezel Olaf Hendriksz doorbreekt de stilte: „En zo kwam hij in dit land terecht. Helemaal alleen. Uiteinde-

lijk legde hij dit hele gebied open.” Met het weidse gebaar bedoelt hij een natuurgebied dat zich onder de Orinoco uitstrekt en de omvang van Nederland heeft. „Het is ongelooflijk wat deze man allemaal heeft meegemaakt. Zijn leven was als een roman.” Dat moet ook schrijver Jan Brokken hebben gedacht toen hij het leven van Rudy Truffino minutieus optekende.

Twee weken geleden. Brokken in Café Thijssen in de Jordaan:

„Ik hoorde over hem toen ik op Curaçao woonde. Vrienden hadden een paar tochten met hem gemaakt. *Jungle Rudy* fascineerde me direct. Zonder gps of telefoon ging hij in de jaren vijftig het avontuur tegemoet. Hij hakte zich letterlijk een weg door de jungle, werd gebeten door slangen. Overleefde keer op keer allerlei ziektes.”

„Ik ben drie keer afgereisd naar het nationale park Canaima, waarin het kamp van Rudy ligt, nergens ter wereld is het mooier. De jungle is een angstige, mysterieuze plek. Nachtvogels, slangen, spinnen, jaguars. Als je kunt, moet je gaan. De laatste keer was ik er met Olaf Hendriks. Die moet je zien mee te krijgen. Hij heeft nu een reisorganisatie, maar heeft jaren met Rudy samengewerkt. Ze lijken wel een beetje op elkaar: beiden uit een goede familie en beiden niet van plan om zich te committeren. Olaf kent het gebied en is heel handig met slangenbeten, zo heb ik zelf mogen ondervinden.”

Brokken weet van de documentaire, maar is niet te spreken over de producer Rob Smits. „Hij heeft al mijn research schaamteloos gebruikt en heeft daar, ondanks de afspraken, nooit een cent voor betaald.”

De 44-jarige Hendriks heeft binnen een week, samen met Q-International, een reis naar Venezuela in elkaar gedraaid. Eerst twee dagen op het zonnige Isla Margarita waar de toeristen zich wentelen in vakantiegevoelens. Maar de schreeuw van de jungle is te sterk. Olaf Hendriks is onrustig. Hij wil verder en wel zo snel mogelijk.

Een kleine Cessna vliegt de volgende dag over de jungle, die vanuit de lucht lijkt op een broccolieveld. Onder ons verschijnen na twee uur eindelijk de 'huizen van God', zoals de lokale Pemón indianen de tepuis noemen. De tepuis zijn de restanten van het Guyana-schild, de oudste zandsteenformatie die er op de wereld is te vinden is en die stamt uit de periode dat Afrika en Zuid-Amerika aan elkaar vastzaten.

„Het zit er vol goud en diamanten”, aldus Hendriks, nu zichtbaar gelukkiger. Hij vertelt hoe hij

Dochter Gaby: 'Hij stierf eenzaam. Maar dat wilde hij zo. Of de geest van mijn vader hier rondzweeft? Ik voel het niet maar de indianen die voor me werken, weten het zeker. Jungle Rudy is niet dood'

Rudy leerde kennen. „Via een zoon van Rudy's broer Han. Er werd bij de familie Truffino in Naarden vaak gesproken over 'die oom in de jungle'. Hij was voor mij een jeugdheld en toen ik niet zo goed wist wat ik wilde in mijn leven, heb ik hem opgezocht. Met tussenpozen heb ik drie jaar met hem samengewerkt als gids.”

We komen aan op de airstrip van Canaima, waar Jungle Rudy precies een halve eeuw geleden werd afgezet door de ervaren bushpilot en vriend uit Carácas Charlie Baughan. Met Baughan wilde Truffino toerisme in het gebied opzetten, maar geruchten willen dat ze in eerste instantie inderdaad goud en edelstenen zochten. Nadat hij zijn vriend had afgezet, vloog Baughan weg en stortte door brandstofgebrek neer. Niemand wist dat Rudy zielsalleen in de jungle was achtergebleven. Zijn lot was bezegeld.

We varen in een holle boomstam de Rio Carrao op. Met „Hola Mumba”, (Hallo muisje, red.) verwelkomt Pemón indiaan Barciano zijn oude vriend Hendriks. De twee mannen vallen elkaar in de armen. Het campamento Ucaima van Jungle Rudy is bereikt. Lieflijk ligt het besloten achter immens grote bomen. Een Amerikaanse, Canadese en Nederlandse vlag wapperen in de viltzachte wind. Het complex is veel luxueuzer dan ik had verwacht en dat mag ook wel voor \$220 per persoon per nacht. Kleine huisjes, sommige met warm water. We krijgen een cocktail bij aankomst en een kettling om. Er 'danst' klassieke muziek over het grasveld. De bar is goed gevuld. De ronde kamer ademt de sfeer uit van toen; een tijd die vervloog en hier een gezicht krijgt door de opgezette dieren en oud hout. Nog steeds is er geen elektriciteit 's nachts, nadat het aggregaat is uitgezet.

Een vergeelde foto van de familie spreekt boekdelen. Rudy met zijn vrouw Gerti en drie dochters Lily, Gaby en Sabine. Toen was alles nog koek en ei.

In het kantoortje zit kleinzoon Juan Gabriel, die als twee druppels water op zijn grootvader lijkt. Smal gezicht en ontwapenende lach. Aan de muur onderscheidingen, foto's van de groten der aarde die het kamp bezochten, zoals Neil Armstrong, de vrouw van de sjah van Perzië, Farah Diba, prins Charles en ook van onze eigen prins Bernhard, die hier graag kwam.

Met hem had Rudy ooit een korte aanvaring, zo is te lezen in het boek van Brokken. De prins was onder de indruk van Rudy, maar Truffino werd daarentegen een beetje moe van de koninklijke hoogte. „Hij zat maar te drenzen, vertelde hij mijn vrienden uit Curaçao, dat hij er zelf nog zo jong uitzag voor zijn leeftijd en ik zo oud.

Op een gegeven moment werd hij het zat en zei tegen hem: 'Hou nou op joh, dat Holland is een klotelandje en hoeveel mensen hebben jullie niet om het te besturen? Terwijl dit park hier 30.000 vierkante kilometer groot is en ik het in mijn eentje run'. Bernhard leek even uit het veld geslagen, toen nam hij de pijp uit zijn mond en gaf zich met een hikkende lach gewonnen...”

„Mijn vader heeft vreselijk hard gewerkt om dit voor elkaar te krijgen. Daarom heb ik mijn studie gestaakt en heb ik dit kamp gered”, zegt zijn middelste dochter Gaby (45), die 's middags aankomt. „Ik ben boos om de negatieve verhalen die over onze familie de ronde doen.”

De vrouw, met een gezicht van de ondoordringbare jungle, is strijdbaar. „Ja, het wás zwaar en we hadden vaak weinig te eten. Het was altijd uitkijken voor ziektes en giftige dieren. Maar we hebben een geweldige onbezorgde jeugd gehad. Dat zie ik in die documentaire niet terug. We worden tot Tarzan-kinderen gestigmatiseerd, terwijl we keurig onderwijs kregen op de Von Humboldt Schule in Carácas.”

„Ik geef toe: het was niet altijd pais en vree tussen mijn vader en mijn Oostenrijkse moeder, die hij op een van zijn expedities leerde kennen. Pa had zeker tegen het einde van zijn leven verkeerde Venezolaanse vriendinnen die het op zijn geld hadden gemunt. En hij stierf eenzaam. Maar dat wilde hij zo. Hij wilde alleen doodgaan. Of de geest van mijn vader hier rondzweeft? Ik voel het niet maar de indianen die voor me werken, weten het zeker. Jungle Rudy is niet dood.”

Olaf Hendriks houdt zich buiten de oude familieperikelen. Hij wil alleen kwijt: „Ik kwam hier in 1988 toen de sfeer niet opperbest was. De dochters hadden Rudy de rug toegekeerd en zijn vrouw

Gids Olaf Hendriks.

Een eenzaam simpel kruis markeert het graf.

Dochter Gaby Truffino en haar zoon Juan Gabriel.

'Zonder gps of telefoon ging hij in de jaren vijftig het avontuur tegemoet. Hij hakte zich letterlijk een weg door de jungle, werd gebeten door slangen. Overleefde keer op keer allerlei ziektes'

Gerti, die eigenlijk altijd de drijvende kracht was geweest, was in 1985 overleden."

„Hij heeft me in die tijd wel eens gevraagd om Ucaïma over te nemen, maar dat zag ik niet zo zitten. Te veel gedoe met autoriteiten. De tijden dat je controlerende overheidsdienaren gewoon van je land schoot, zoals Rudy dat deed, waren voorbij. Ik heb groot respect voor Gaby. Zij mag de geest dan niet voelen, maar ze zet hem wel voort."

Niet alleen de rust, de mysterieuze blanke en de koloniale sfeer trokken de laatste vijftig jaar de happy few aan. Jungle Rudy was voor hen het enige houvast om bij de wereldberoemde Angel Falls te komen; in de beginjaren van Rudy een tocht, zonder de zware motoren van nu, van een week. We varen nu met twee indianen stroomopwaarts. De tafelbergen zijn omringd door wolken. Grillig, als in een horrorfilm, tekenen zich contouren van steen af tegen de donkere lucht. Dit gebied was altijd een verboden gebied, of een verloren gebied, zoals schrijver Sir Arthur Conan Doyle deze uithoek van Venezuela, uit overlevering van anderen, beschreef.

Langzaam varen we de Duivels Vallei binnen. Indianen denken nog steeds dat er demonen wonen in de canyons, waar het vaak bliksemt. We bevechten onze weg over de Rio Churun, over hevige stroomversnellingen. Bomen zijn vanuit het oerwoud in het water gevallen als demonische reuzen die indringers proberen tegen te houden.

Af en toe zetten we voet aan wal waar Olaf op planten en insecten zoals de 24-uurs mier wijst. „Het enige dat je niet overkomt, is doodgaan als hij je

bijt. Wel heb je 24 uur helse pijnen, alsof je sterft." Ik bedank voor de termiet die hij daarna schouderophalend in zijn mond stopt. „Je weet niet wat je mist." Om er daarna droogjes aan toe te voegen: „Deze diertjes zaten ook verwerkt in de cumacesaus die je vanochtend zo royaal op je toast smeerde."

De uren verstrijken. Eindelijk een glimp van de bijna duizend meter hoge waterval, die werd vernoemd naar Jimmy Angel toen deze hem in 1935 ontdekte. Pas in 1937 kwam Angel om zijn eeuwige roem te bezegelen door met zijn vliegtuig de Rio Caroni een crash te maken op het plateau Auyán Tepui, daar waar de gigantische waterval ontspringt en waar het volgens de overlevering barst van het goud.

We zoeken het basiskamp dat Jungle Rudy hier ooit met simpele materialen bouwde. Het uitzicht op de Salto Angel, zoals de waterval hier heet, is adembenemend. Ik sla nog even een tarantula naast mijn bed dood als de zon in een razend tempo ondergaat.

De volgende ochtend regent het. In de verte het snerpende geluid van een buitenboordmotor. Een boot vol Japanners trekt in een razend tempo voorbij. Ze doen een dagtrip Angel Falls. De meesten hebben een felgekleurde paraplu boven hun hoofd terwijl ze aan wal stappen om vervolgens naar de voet van de waterval te lopen. Jungle Rudy, uiteindelijk toch de grondlegger van het toerisme hier, zal zich omdraaien in zijn graf.

informatie: Olaf Reizen (www.olafreizen.nl) en Q International (www.qxxl.nl).

Dromen

De baksteen van vermaak moet steeds groter zijn om nog rimpels te veroorzaken in de vijver van het leven. De waanzin van de dag maakt dat oprechte verbazing en intense beleving steeds minimaler worden. Plezier behoort het sleutelwoord te zijn, maar komt steeds vaker op de zwarte lijst van het bestaan terecht.

Hoho, schrik niet! De tijd van prozac en psychoanalyse is echt niet aangebroken. Eens in zoveel de tijd speelt het verlangen op om als schrijver serieus genomen te worden. Een mens moet blijven dromen. Niet voor niets is onderweg zijn vaak mooier dan arriveren. Dat besef je eens te meer na weken waarin je te maken hebt met bestuursleden van voetbalclubs die er steeds van overtuigd zijn dat hun club wordt achtergesteld, trainers die onmiddellijk een zaakwaarnemer op je afsturen als er een onschuldig grapje wordt gemaakt, bondsbestuurders die het schadelijk voor hun 'geloofwaardigheid' achten als ze een lotingballetje omhoog moeten houden of spelers die alles en iedereen de schuld geven van hun gedrag behalve zichzelf. Op weg naar huis vraag je je soms vertwijfeld af: 'Waar gaat dit in godsnaam allemaal over?' Het zijn de momenten dat je even wegdroomt.

Wanneer moet een mens stoppen met dromen? Ik vroeg het vorige week aan Shota Arveladze. Hij droomt nog elke dag, terwijl hij over enkele weken vierendertig jaar wordt. Het einde van zijn carrière komt in zicht. Een carrière die hem voerde langs Trabzonspor, Ajax, Glasgow Rangers en AZ. Het verhaal van de Georgische spits van AZ is opmerkelijk. Nazaat van koning Irakli de Tweede, afgestudeerd ingenieur, aanvoerder en bewogen mens. Eerlijk, zonder te eerlijk te zijn waardoor hij andere mensen zou kunnen kwetsen. Dat zei hij me onmiddellijk voor het interview. Tachtig procent mocht ik weten, twintig bleef voor hem. Toch waren zijn antwoorden nimmer obligaant. Plezier in wat je doet is zijn lijfspreuk, rancune en wraakzucht komen in zijn vocabulaire niet voor. Ooit liet Co Adriaanse hem tien rondjes van de kleedkamer naar de perskamer van Ajax lopen, omdat hij zich niet aan de afspraak had gehouden om na de wedstrijd met de pers te praten. Waar menig voetballer eeuwig wraak zou zweren, lachte Arveladze geconfronteerd met deze anekdote zijn tanden bloot. „Co had gelijk. Afspraak is afspraak." In diezelfde periode bracht hij enkele dagen in de cel door voor vermeende belastingfraude. Hoewel het destijds een traumatische ervaring was, heeft het de herinnering aan Amsterdam nooit bevlakt. Ajax was zijn droom en voldeed in alles aan zijn verwachtingen. Hij was er graag teruggekeerd, want het jongetje in hem is nooit gestorven. Twee jaar geleden kwam hij bij het Amsterdam Tournament zijn idool Maradona tegen. Toen hij met hem op de foto mocht, trilde hij over zijn hele lijf. Als

een jochie dat een puppy cadeau kreeg, had hij het magische linkerbeen van 'El Diego' omklemd. 'Hier heb jij wonderen mee verricht!' had de man die volgens Louis van Gaal de beste spits is met wie hij gewerkt

heeft tegen de verbaasde Maradona geroepen. Een bijzonder mens, Shota Arveladze. Een baksteen in de rimpelloze vijver.

wgenee@telegraaf.nl